

[K. Axel Nielsen.]

Da plejefadren døde, arvede børnene, som nu var voksne, som universalarvinger ifølge testamente. Skønt der blev indgivet ansøgning om lettelse af afgiften, fik de afslag, og efter en langvarig og omfangsrig brevveksling med skattedepartementet er det kommet frem, at skattedepartementet altid giver afslag, når arvingen har boet hos arveladeren sammen med en af sine biologiske forældre.

Det er for at få denne praksis, som jeg tror er forkert, ændret, at jeg har stillet spørgsmålet. Denne praksis kan ikke være rigtig. Det nævnte tilfælde — og der må være flere af samme slags — passer på lovens ord og mening, som om loven netop var skrevet med dette tilfælde for øje. Jeg nærer ikke den mindste tvivl om, at hvis spørgsmålet var blevet rejst i denne konkrete form, da loven blev givet, så ville man fra den pågældende ministers side dengang have sagt, at selvfølgelig skal lovens § 3, stk. 5, bringes i anvendelse i et tilfælde som dette. For staten kan det jo ikke økonomisk spille nogen rolle, det er småpenge, det drejer sig om. Men jeg kan oplyse, at for en arv på 50.000 kr. er arveafgiften efter den laveste klasse 1.640 kr., men efter den højeste 18.420 kr. For den enkelte spiller det altså en stor rolle.

Finansministeren (Ninn-Hansen): Når hr. K. Axel Nielsen spørger, om jeg billiger den måde, hvorpå skattedepartementet fortolker den nævnte bestemmelse i arveafgiftsloven, må jeg sige: ja, det gør jeg. Jeg mener, at fortolkningen af bestemmelsen er rigtig, og jeg må også være betænkelig ved at tilsidesætte en fortolkning, som har været fulgt i praksis igennem mange år. Den blev i 1956 tiltrådt af daværende finansminister Viggo Kampmann i en sag, der dengang var forelagt ham, og det er altså den praksis, man har fulgt siden.

I det tilfælde, som er omtalt her, og som hr. K. Axel Nielsen gjorde rede for, er det ubestridt, at arvingerne har indtaget et barns stilling i arveladerens hjem. Deri er jeg enig. Men så står fortolkningsstriden alene om, hvorvidt arvingerne kan anses for arveladerens plejebørn, og dér henviste hr. K. Axel Nielsen til den retningslinje, man følger, nemlig at et barn ikke kan have op-

hold sammen med en eller begge forældre hos en person og samtidig anses som plejebarn af samme person. Hr. K. Axel Nielsen ved jo, at sagen blev indbragt for ombudsmanden, der udtalte, at han ikke fandt at kunne kritisere skattedepartementets fortolkning i dette tilfælde. Det er det, jeg har tilsluttet mig, og jeg må nære betænkelighed ved en anden fortolkning. Begrebet plejebarn er jo til syvende og sidst et domstolsanliggende.

Men hr. K. Axel Nielsen har selvfølgelig ret i, at der kan komme afgørelser, der ikke er tilfredsstillende, og at det ikke betyder så forfærdelig meget for staten, om den eventuelt skulle gå glip af nogle arveafgifter. Derfor vil jeg også gerne i forbindelse med ændringer, der kan blive tale om af arveafgiftsloven, overveje, om vi skal ændre selve loven, men jeg mener ikke, at der er nogen adgang til at ændre fortolkningen.

K. Axel Nielsen: Den sidste del af svaret, som jo røber megen forståelse for mine synspunkter, kan jeg kun takke for. Den første er jeg ikke så sikker på at jeg skylder nogen tak for, men jeg tager den til efterretning. Jeg må så gentage, hvad jeg allerede har skrevet i den skriftlige begrundelse, at jeg ikke kan anse det tilfælde, der blev forelagt for ombudsmanden i 1956, for analogt med dette. Det fører alt for vidt nu i replikken at komme ind på, hvad det tilfælde i 1956 angik, men det var i hvert fald ikke analogt med dette. Det tror jeg ombudsmanden selv ville erkende, hvis det blev forelagt ham. Det kan jo være, han tager det op af egen drift.

Finansministeren (Ninn-Hansen): Det ser jeg da gerne at ombudsmanden gør. Hr. K. Axel Nielsen har ret i, at det tjener ikke rigtig noget formål her at drøfte disse juridiske anliggender, der nok kan betegnes som noget udviklede. Det er vel heller ikke det afgørende. Jeg tror, hr. K. Axel Nielsen fra sin egen ministertid ved, at når der er fastlagt en praksis, som er rimelig i forhold til lovens fortolkning, er det ikke særlig tilrådeligt at svinge for meget, og der er i hvert fald ingen tvivl om, at der har været megen fast praksis på dette område. Hvis man ikke synes, at bestemmelserne virker hensigtsmæssigt, må der altså en lovændring til, og